

Evelin Ilves

Maikuu esimesel nädalal, kui enamik Eestimaast veel ei haljendagi, niidetakse Kadriorus esimest korda muru. Meie tütreirts, kes juba tükk aega aknal seisnud ja pominal numbraid lugenud, imestab. Seitseteist!? Mida?, ei saa ma korraga küsimusest aru. Seitseteist naist on murul – pea kõik Kadrioru naised on seal! Mis neil teoksil?, on laps siiralt üllatunud, sest mingit suurt vastuvõttu roosiaias nii vara ju ei toimu.

"Nad hakkavad üht lugu jutustama," jätan otsad esialgu veel lahtiseks. Ja püüan talle tõtates seletada, sest õigupoolest peaksin ka mina juba seal murul teiste hulgas olema. Kaheksateistkümnendana.

Räägitakse, et eesti keel ja eesti naised on maailmas ühed kauneimad – alustan oma juttu iidamast-aadamast. Me ise naljatame, et üks õige eesti naine suudab toita mehe ja kuus last. Ning olla säärase töörabamise juures ikka ilus nagu ime – kuidas me küll suudame?

Annab loodus meile jõu ja näo ja nõu? Kunagi olla Vooremaal olnud allikas, kus naised silmi käisid pesemas. Nood naised teadnud ussisõnu. Nad oskasid allikaga nõnda talitada, et teda lahti hoides päike välja tuli ja kinni kattes vihmale pööras. Just nõnda, nagu koduses majapidamises tarvis läks. Ons meis tänagi toda tarka looduslast järel?, küsin tütrelt ja tema mullased näpud mäletavad veel hiljutist hernekülvi Mulgimaa kodus. Kust mujalt kui loodusest, sinasõprusest metsa ja mere ja päikesega too eluandev ja särav vägi tulebki.

Tegelikult jutustab toda lugu aga juunis toimuv Eesti Naiste I Tantsupidu. Meie naised on aegade ilust või raskusest hoolimata alati osanud laulu ja tantsu keeles kõnelda. Sest seda mõistab terve ilm.

Seesama naiste tants tõi roosiaia murule kokku ka peaaegu kõik Kadrioru naised. Just tantsukeel pani sõna otses mõttes ühte jalga astuma presidendi nõunikud, osakonna juhatajad ja spetsialistid, aedniku ja koka ning peaaegu kõik sekretärid. Naiste Tantsupeo kunstiline juht Ülo Luht ei mõista nalja – ta on tõeline diktaator. Proovis räägib ainult tema. Seda ei juhtu just

tihti, et naised, keda kuulab president, ühtäkki protestita vaikimishõudele alluvad. Ent siin tuleb õppida kogu keha ja südamega kõnelema.

Naine ilma meheta, on kui lill ilma leheta, naljatab peo peakorraldaja Airi Rütter. Ja tõepoolest. Meie maja mehedki on asjast ilmselgelt huvitet. Küll piilutakse söögisaali ukse vahelt proove ja arutletakse, kas kantseleis tõepoolest nii palju naisi töötab. Küll sätitakse ennast rõdule päikese kätte, kui proov aiamurul toimub. Hüütakse braavo ja lubatakse fännilippudega Jõgevale tulla. Peo lähenedes on proovid pea igal tööpäeva õhtul, sest allahindlust ei tee endale ükski Kadrioru Kadri. Just sellise nime võtsime endale sujuvalt töö käigus.

Tants on meid omadeks teinud. Hoiame kätest kinni ja ajame ühist asja. See, kuidas kõik lõpuks välja tuleb, sõltub võrdselt igast ühest. Ja kuigi on ühine missioon ka "presidendi tegemine", on tantsu keeles see mõistmine, et me kõik oleme sama olulised tähekesed ühes suures mustris – kuidagi lihtsam tulema. Tants teeb meie põsed punaseks ja silmad säravaks. Tants teeb meie mehedki rõõmsamaks ja ajab lapsed elevile. Sest siis, kui emad Jõgeval tantsivad, toimub seal ka laste jaoks ning eheda eesti toidu austajatele palju põnevat.

Olgu murud niidetud ja lindudel hääl puhtaks lauldud, terve ilm ilu täis, kui kõik Eestimaa naisrühmad kokku tantsima, jaanikuiselt keerutama ja lennutama, oma lugu loitsima tulevad. Saagu sellest kauni tradistiooni algus ja jätkugu seda ilu ka tulevastele põlvedele. Kohtumispaik on 12. juunil Jõgeval!